

вата. Трима да тичатъ подире ми и на тримата да навия юларчето. Да не мисля много, да не ходя сама изъ градината, като щура.

Полудѣла съмъ за него.

Защото има яка ржка и желѣзенъ чукъ, който цѣлъ день ми приказва. Силата му да е надъ мене като орелъ съ остъръ клюнъ. Да не смѣя въ очитѣ да го погледна, кога хортува. И мине ли край дома, сърцето ми да трѣпне като уплашено пиле.

А то :

Мишо.

Кученце, а не човѣкъ. Трепери, когато ме види. Думитѣ си сплита, ржцетѣ си не знае кжде да дене. Черви се като божуръ.

Охъ, не ща тѣй.

Искамъ Нена черния!

Искамъ го!

*

Моя месецъ погледна презъ прозорчето пълень и бистъръ. Той е повелъ тая нощъ единъ орлякъ звезди надъ черкиовскитѣ хълмове. Потули се задъ бѣлия клонъ на ябълката и пакъ погледна.

Иска да влѣзе при мене. По срѣдъ нощъ, когато всички спятъ.

Нека влѣзе. Нека ми дойде.

Да позлати юрганя и съ огнената сиржка мекичко да помилва гърба на заспалото върху трикракото столче котенце. Да се из-